

Sygn. akt. II K 721/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2018r.

Sąd Rejonowy w Gorlicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR mgr Ewa Pyrz

Protokolant: st.sekr. sąd. Barbara Niewola

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gorlicach Agaty Rachel Potrszeszcz

po rozpoznaniu dnia 18.09.2017r., 8.11.2017r., 29.03.2018r.

na rozprawie

sprawy karnej **M. B.**

s. A. i T. z domu J.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to ,że :

w dniu 2 lutego 2016r. w G. woj. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób , że znajdując się w stanie po użyciu substancji psychotropowej tetrahydrokannabinolu w ilości 1,86 ng/ml we krwi kierował samochodem marki T. (...) nr rej. (...) poruszając się z nadmierną prędkością w wyniku czego na łuku drogi w prawo stracił panowanie nad pojazdem i zjechał na przeciwny pas ruchu doprowadzając do zderzenia z jadącym z przeciwka prawidłowo samochodem marki V. (...) nr rej. (...) kierowanym przez R. S. (1), w który to pojazd najechał jadący za nim samochód V. (...) nr rej. (...) kierowany przez P. K. oraz po przemieszczeniu samochodu marki V. (...) na przeciwny pas ruchu samochód marki P. (...) nr rej. (...) kierowany przez M. R. , w wyniku czego kierujący samochodem m-ki V. (...) R. S. (1) doznał urazu wielonarządowego w postaci nielicznych drobnych otarć naskórka i sińców , złamania grzbietu nosa , pęknięcia wątroby , naderwania mięszu płuc, pęknięcia nerki prawej , wylewów krwawych w sieci jelita , w mięśni skroniowym prawym , w mięśniach okolicy barkowej oraz obojczykowej lewej i pęknięcia tętnicy podobojczykowej prawej w wyniku którego zmarł w dniu 02.02.2016r.

tj. o przest. z art. 177§2 kk

I. oskarżonego M. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego przestępstwo z art. 177§2 kk i za to na mocy powołanego przepisu ustawy wymierza mu karę 1(jednego) roku pozbawienia wolności, wykonanie której na mocy art.69§1i2 kk, 70§1 kk warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat,-

II. na mocy art. 72§1 pkt.1 kk zobowiązuje osk. M. B. do informowania sądu o przebiegu okresu próby na piśmie w terminie co 6 miesięcy począwszy od prawomocności wyroku,-

III. na mocy art. 71 §1 kk wymierza oskarżonemu M. B. karę grzywny w wysokości 250 (dwieście) stawek dziennych określając wysokość 1 (jednej) stawki na kwotę 40 (czterdzieści) złotych tj. grzywnę w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych,-

IV. na mocy art.42§1 kk orzeka wobec oskarżonego M. B. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) lat,-

V. na mocy art. 63§4 kk na poczet orzeczonego środka karnego zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 2.02.2016r. do dnia 11.04.2018r.

VI. na zasadzie art.624§1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

VII. na zasadzie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego M. B. na rzecz oskarżycieli posiłkowych: D. S., P. S. (1), S. S., P. S. (2), M. S., B. G. kwotę po (...) (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt sześć) złotych na rzecz każdego z nich tytułem zwrotu wydatków poniesionych na pomoc prawną.

Sygn. II K 721/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 kwietnia 2018 r.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego sąd ustalił i uznał za udowodniony następujący stan faktyczny:

W dniu 2 lutego 2016 r. koło godziny 21:55 na obwodnicy przy ul. (...) w G. doszło do wypadku drogowego.

Tego dnia wieczorem około godziny 21:00 oskarżony M. B. spotkał się ze swoim znajomym M. R. w miejscowości K., następnie postanowili pojechać na stację paliw A. położoną przy ul. (...) w G. celem umycia samochodów. Oskarżony jechał samochodem marki T. (...) o nr rej. (...), natomiast M. R. poruszał się samochodem marki P. (...) o nr rej. (...). O godzinie 21:51 ww. wjechali na stację paliw A. w G. i udali się w rejon myjni ręcznej i kiedy okazało się, że jedna myjnia była zajęta a druga nieczynna, o godz. 21:53 opuścili stację aby udać się na myjnię znajdującą się koło ronda na ulicy (...) w G.. Pierwszy ze stacji A. wyjechał samochodem T. (...) oskarżony M. B., za nim, w odległości około 50 m, samochodem P. poruszał się M. R.. Po dojechaniu do obwodnicy przy ulicy (...) oskarżony M. B. pojechał w kierunku centrum G..

Oskarżony M. B. prowadził samochód T. (...) o nr rej. (...) z prędkością około 100-130 km/h, która przekraczała prędkość dopuszczalną 90 km/h.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. B. k. 87-88, 163-164, 425, 529-530,
- zeznania świadka K. D. k. 90-91, 570,
- zeznania świadka P. D. k. 94, 570,
- częściowo zeznania świadka M. R. k. 86, 593-594,
- zeznania świadka K. Ł. k. 43-44, 570,
- częściowo zeznania świadka R. S. (2) k. 115,
- protokół oględzin zapisu monitoringu k. 117-121,

W tym czasie pokrzywdzony R. S. (1) wracał z pracy do miejsca zamieszkania położonego niedaleko stacji paliw A. w G.. Ww. poruszał się samochodem marki V. (...) o nr rej. (...).

Dowód:

- zeznania świadka D. S. k. 255-256, 531,

- zeznania świadka B. G. k. 32, 531,

Po wjechaniu w zakręt drogi w prawo oskarżony utracił panowanie nad kierowanym pojazdem T. (...), który wpadł w poślizg i lewe koła tego samochodu zaczęły znaczyć ślad zarzucania. Samochód T. zaczął przemieszczać się skośnie w lewo, wjechał na wysepkę rozdzielającą jezdnię i uderzył w znajdujący się na niej słupek pionowego znaku drogowego, a następnie uderzył w stalową barierę. Po tym uderzeniu samochód T. odbił się od bariery i przemieszczał się po jezdni dla przeciwnego kierunku jazdy, gdzie zderzył się czołowo z jadącym z przeciwka samochodem V. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez R. S. (1), który widząc zagrożenie hamował swój pojazd.

Po zderzeniu się G.z T. samochód T. po poboczu przemieścił się do miejsca jego zatrzymania. Zderzenie to spowodowało, że samochód V. (...) obróciło wokół osi pionowej o kąt około 150° w kierunku zgodnym z ruchem wskazówek zegara. Wówczas w samochód V. (...) uderzył jadący za nim samochód V. (...) o nr rej. (...) kierowany przez P. K..

Po zderzeniu z V. (...) samochód V. (...) zaczął obracać się w kierunku pobocza, po czym został uderzony przez jadący za samochodem oskarżonego samochód marki P. (...) kierowany przez M. R..

Po zderzeniu tych samochodów przemieściły się one na odcinku kilku metrów do położen powypadkowych.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. B. k. 87-88, 163-164, 425, 529-530,

- częściowo zeznania świadka M. R. k. 86, 593-594,

- częściowo zeznania świadka P. K. k. 38-39, 571,

- zeznania świadka K. Ł. k. 43-44, 570,

- częściowo zeznania świadka R. S. (2) k. 115,

- opinia biegłego A. R. k. 313-346, 351-379,

Pokrzywdzony R. S. (1) został zakleszczony w pojeździe. Na miejsce przybyli funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w G., którzy podjęli czynności zmierzające do ustalenia okoliczności wypadku drogowego. O zdarzeniu została poinformowana również straż pożarna, która wydobyla z samochodu R. S. (1) i pogotowie ratunkowe, które przewiozło go na Szpitalny Oddział Ratunkowy Szpitala (...) w G.. Pomimo prowadzonej reanimacji R. S. (1) zmarł o godzinie 22.58.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. B. k. 87-88, 163-164, 425, 529-530,

- zeznania świadka M. R. k. 86, 593-594,

- zeznania świadka G. P. k. 29-30, 531-532,

- zeznania świadka S. J. k. 571,

- zeznania świadka M. L. k. 572,

- zeznania świadka A. C. k. 572,

- zeznania świadka J. Z. k. 572,

- zeznania świadka B. G. k. 32, 531,
- protokół oględzin rzeczy wraz z dokumentacją fotograficzną k. 232-240,

Wypadek miał miejsce w G. na ul. (...) w ciągu drogi krajowej K-28 relacji Z.-P., miejsce wypadku znajduje się na 179 km według słupka hektometrowego, przed skrzyżowaniem ul. (...) z ul. (...), w tym miejscu droga biegnie lekkim łukiem w lewo, droga posiada jezdnię o nawierzchni bitumicznej asfaltowej o szerokości 7,20 m, jednia przed skrzyżowaniem rozszerza się tworząc dwa pasy jezdni o szerokości 4 m oddzielone wysepką z kostki brukowej o szerokości 2,5 m.

W czasie wypadku warunki atmosferyczno-drogowe były dobre. Nie było opadów. Nawierzchnia jezdni była sucha i bez ubytków. Wypadek miał miejsce na zakręcie, poza obszarem zabudowanym. Prędkość dopuszczalna w miejscu zaistnienia wypadku wynosiła 90 km/h.

Dowód:

- protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k. 7-10,
- szkic miejsca wypadku drogowego k. 11,
- dokumentacja fotograficzna miejsca wypadku drogowego k. 14-27,
- opinia biegłego A. R. k. 313-346, 351-379,
- informacja Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad k. 391-396, 401,

W wyniku wypadku pokrzywdzony R. S. (1) doznał obrażeń ciała: niewydolności krążeniowo-oddechowej spowodowanej urazem wielonarządowym, pęknięcie ściany tętnicy podobojczykowej prawej, pęknięcie i rozerwanie mięszu wątroby, naderwania i wylewy krwawe wnęk płuc, aspiracja treści pokarmowej do przełyku oraz do drzewa oskrzelowego, pęknięcie nerki prawej, wylewy krwawe do sieci jelita, wylewy krwawe w mięśniu skroniowym prawym, złamanie kości nosa, nieliczne dobre otarcia naskórka, złamanie mostka, krew w jamie otrzewnej, krew w jamie klatki piersiowej, wybroczyny krwawe kopuły przepony i wylewy krwawe w mięśniach okolicy barkowej oraz obojczykowej lewej, które doprowadziły do jego zgonu.

Dowód:

- protokół oględzin i otwarcia zwłok k. 184-189,

Oskarżony M. B. oraz pokrzywdzony R. S. (1) był w czasie wypadku trzeźwi.

Dowód:

- protokół badania stanu trzeźwości k.4,
- sprawozdanie z badań krwi na zawartość alkoholu dot. oskarżonego M. B. k. 195-196,
- protokół pobrania krwi oskarżonego M. B. k. 198,
- sprawozdanie z badań krwi na zawartość alkoholu dot. R. S. (1) k. 199-200
- protokół pobrania krwi dot. R. S. (1) k. 202,

We krwi oskarżonego M. B. stwierdzono obecność Δ^9 -tetrahydrokannabinolu (Δ^9 - (...)) w ilości 1,86 ng/ml, co odpowiada stanowi trzeźwości poniżej 0,2 ‰. W świetle uzyskanych wyników, biorąc pod uwagę szybkość metabolizmu Δ^9 -tetrahydrokannabinolu w organizmie, czas jaki upłynął od momentu zdarzenia (godz. 21:55) do

pobrania krwi (godz. 00:10) oraz stwierdzony w badanej krwi poziom Δ^9 -tetrahydrokannabinolu stwierdzono, że w chwili zdarzenia upośledzenie zdolności do kierowania pojazdami mechanicznymi przez M. B. kształtowało się na poziomie odpowiadającym stanowi po spożyciu alkoholu etylowego (0,2-0,5 ‰).

Dowód:

- sprawozdanie z badań toksykologicznych k. 301-305,

- sprawozdanie uzupełniające w zakresie badań toksykologicznych k. 411-413,

W wyniku wypadku samochód marki V. (...) o nr rej. (...) zderzył się czołowo z samochodem oskarżonego i uległ całkowitemu uszkodzeniu.

Stan techniczny poszczególnych zespołów pojazdów V. (...) o nr rej. (...), T. (...) o nr rej. (...) V. (...) o nr rej. (...) oraz P. (...) nr rej. (...) bezpośrednio przed wypadkiem był bez usterek. Bezpośrednią przyczyną uszkodzeń awaryjnych ww. pojazdów było zderzenie czołowe z drugim pojazdem. Stan techniczny ww. samochodów nie miał wpływu na zaistnienie i przebieg wypadku drogowego.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego w zakresie wyceny środków trwałych ruchomych w tym maszyn i pojazdów S. N. wraz z dokumentacją fotograficzną k. 141-156,

W postępowaniu przygotowawczym dopuszczono dowód z opinii biegłego sądowego do spraw kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej A. R. (2) na okoliczność odtworzenia przebiegu wypadku drogowego zaistniałego w dniu 2 lutego 2016 r. na ul. (...) w G. oraz ustalenia przyczyny zaistnienia zdarzenia, stwierdzenia, który z uczestników wypadku drogowego naruszył zasady i przepisy ruchu drogowego oraz jakie i czy ich naruszenie miało związek przyczynowy z zaistnieniem i przebiegiem wypadku drogowego, określenia szacunkowej prędkości, z jaką poruszały się bezpośrednio przed zaistnieniem wypadku drogowego pojazdy biorące z nim udział i czy prędkość tych pojazdów była dozwolona i dostosowana do panujących warunków drogowych.

W pisemnej opinii z dnia 7 lipca 2016 r. i 20 lipca 2016 r. biegły A. R. (2) stwierdził, że z rekonstrukcji przebiegu wypadku wynika jednoznacznie, że samochód T. jadąc początkowo swoją prawą jezdnią z prędkością 100-130 km/h zaczął przemieszczać się najpierw na wysepkę rozdzielającą jezdnie, następnie wjechał na powierzchnię wyłączoną z ruchu i z kolei przemieścił się na jezdnię dla przeciwnego kierunku jazdy, na której doszło do zderzenia z samochodem V. (...) nadjeżdżającym z przeciwną. Błąd popełniony przez oskarżonego M. B. polegał na tym, że utracił on panowanie nad i samochodem, który wpadł w poślizg. Do utraty panowania nad samochodem mogła przyczynić się jazda ze zbyt dużą prędkością, ale nie była to prędkość wyższa niż graniczna. Z prędkością 100-130 km/h możliwe było przejechanie przedmiotowego zakrętu, ale bez hamowania przyspieszania lub gwałtownego skrętu. Prowadząc samochód z prędkością 100-130 km/h oskarżony M. B. wykonał jakiś gwałtowny manewr, co doprowadziło do utraty przyczepności i zjazdu samochodu T. na jezdnię dla przeciwnego kierunku jazdy. Gdyby oskarżony jechał z prędkością nie przekraczającą dopuszczalnej 90 km/h, wówczas mógł bezkolizyjnie przejechać przedmiotowy odcinek drogi. Już po wpadnięciu w poślizg samochodu T. M. B. mógł nie mieć możliwości opanowania tego samochodu i uniknięcia zderzenia z samochodem V. (...). Swoim nieprawidłowym postępowaniem oskarżony spowodował dalszy ciąg następujących i po sobie zdarzeń, do których by nie doszło, gdyby prawidłowo kontynuował jazdę swoją prawą jezdnią.

Biegły stwierdził, że pokrzywdzony R. S. (1) prowadził samochód prawidłowo swoją prawą połową jezdni. Brak jest podstaw do wykazania, że przekroczył on prędkość dopuszczalną 90 km/h. Analiza czasowo-przestrzenna pozwoliła na ustalenie, że nie spóźnił się z podjęciem decyzji o hamowaniu w stosunku do chwili zaistnienia sytuacji kolizyjnej tj. dostrzeżenia samochodu T., który w poślizgu przemieszczał się po wysepce rozdzielającej jezdnie, a następnie po powierzchni wyłączonej z ruchu. R. S. (1) nie miał żadnej możliwości uniknięcia zderzenia z samochodem T.

jak również zmniejszenia prędkości kolizyjnej samochodu V. (...) poniżej faktycznej, która wynosiła około 50 km/h. Podjęty przez R. S. (1) manewr hamowania był odpowiedni do zagrożenia. Brak jest podstaw do negatywnej oceny niepodjęcia przez R. S. (1) decyzji o wykonaniu manewru obronnego. Ze względu na krótki odcinek drogi, którym on dysponował, nie miał on możliwości przed zderzeniem istotnej zmiany toru jazdy samochodu, a ponadto w chwili zaistnienia sytuacji kolizyjnej nie miał podstaw do przewidzenia trajektorii ruchu samochodu T., a tym samym podjęcia trafnej decyzji dotyczącej kierunku skrętu.

Z opinii biegłego A. R. (2) wynika, że przyczyną zaistniałego wypadku było nieprawidłowe postępowanie kierowcy samochodu T. oskarżonego M. B., który wskutek utraty panowania nad samochodem zjechał na jezdnię dla przeciwnego kierunku jazdy, czym doprowadził do zderzenia T. z V. (...) spowodował dalszy ciąg następujących po sobie zdarzeń, do których by nie doszło, gdyby oskarżony M. B. prawidłowo kontynuował jazdę swoją prawą jezdnią. Oskarżony prowadził samochód T. z prędkością 100-130 km/h, która w danych warunkach i sytuacji była nadmierna i niebezpieczna, a ponadto przekraczała prędkość dopuszczalną 90 km/h. Ponadto M. B. na zakręcie w prawo wykonał jakiś gwałtowny manewr, który bezpośrednio doprowadził do poślizgu T.. Gdyby oskarżony prowadził samochód z prędkością nie przekraczającą dopuszczalnej 90 km/h i stosował właściwą technikę jazdy dla jazdy po zakręcie, wówczas bezkolizyjnie przejechałby dany odcinek drogi.

Kierowca samochodu P. M. R. jechał z prędkością 86-92 km/h. Nie ma podstaw do wykazania, że przekroczył on prędkość dopuszczalną 90 km/h i przyczynił się do zaistnienia wypadku. M. R. nie spóźnił się z podjęciem decyzji o hamowaniu w stosunku do chwili powstania sytuacji zagrożenia.

W ocenie biegłego brak jest podstaw do stwierdzenia, że kierowca V. (...) P. K. przekroczył prędkość dopuszczalną i przyczynił się do zaistnienia wypadku.

Materiał dowodowy sprawy nie zawiera przesłanek pozwalających na negatywną ocenę postępowania kierowcy V. (...) pokrzywdzonego R. S. (1).

Dowód:

- opinia biegłego A. R. k. 313-346, 351-379,

- zapisek urzędowy k. 349,

Opiniując na rozprawie w dniu 8 listopada 2017 r. biegły A. R. (2) podtrzymał w całości opinie złożone do sprawy, zarówno główną jak i uzupełniającą.

Nadto biegły stwierdził, że nie jest możliwe, aby oskarżony w momencie podjęcia gwałtownego manewru poruszał się z prędkością 70 km/h, świadczą o tym skutki w postaci całkowitej utraty panowania nad pojazdem, uderzenie w barierę, następnie zderzenie się z pojazdem na przeciwnym pasie ruchu. Materiał dowodowy w sprawie nie daje podstaw do przyjęcia jakiegokolwiek przyczynienia się kierowcy V. (...) do zdarzenia. Nie ma możliwości odtworzenia sposobu poruszania się samochodu T. przed pierwszymi śladami, które rozpoczynają się przy lewej krawędzi jezdni. Kierowca T. oskarżony M. B. musiał podjąć jakiś gwałtowny manewr, który spowodował tę utratę panowania nad pojazdem.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego A. R. na rozprawie w dniu 8 listopada 2017 r. k. 568-569,

Oskarżony M. B. ma 25 lat, kawaler, o wykształceniu zawodowym, nie posiada nikogo na utrzymaniu, utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w kwocie około 1300 zł miesięcznie, bez majątku, nie karany.

Dowód:

- dane o karalności k.400

- informacja Starosty (...) o stanie majątkowym k. 390

Oskarżony **M. B.** przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 177 §2 kk i odmówił składania wyjaśnień.

Przesłuchiwany po raz kolejny w postępowaniu przygotowawczym w związku ze zmianą postanowienia o przedstawieniu zarzutu oskarżony nie przyznał się do jego popełnienia i wyjaśnił, w jaki sposób doszło do wypadku drogowego w dniu 2 lutego 2016 r. Wyjaśnił, że w dniu 2 lutego 2016 r. spotkał się ze swoim znajomym M. R. i razem pojechali na stację A. a potem obwodnicą pojechali w kierunku G., że wyjechał jako pierwszy ze stacji A. a M. R. jechał za nim, że jechał z prędkością 70 km/h i na łuku drogi w prawo jego samochód wpadł w poślizg. Dalej wyjaśnił, że nie ma pojęcia co się wydarzyło, że nie było opadów, jezdnia była wilgotna, odcinek drogi był oświetlony latarniami cały czas i było małe natężenie ruchu, że najpierw zaczęło go ściągać w kierunku barierki, że starał się uciec od tej barierki odbijając kierownicą w lewo i jak odbił w lewo zaczął zjeżdżać w lewy pas, wtedy zobaczył na lewym pasie ruchu jadący z naprzeciwka samochód V. (...), dlatego uciekał jeszcze bardziej w lewo do barierki, aby G. mógł przejechać środkiem. Dodał, że jego samochód był wyposażony w system (...) system kontroli trakcji i system stabilizacji toru jazdy oraz drugi system (...) i te systemy w żaden sposób nie zadziałały, że jechał kawałek po barierce a następnie zderzył się z Golfem. Wyjaśnił, że nie potrafi powiedzieć co się dalej działo z jego samochodem oraz G., że zatrzymał się w poprzek lewego pasa ruchu w kierunku G., że po zderzeniu się jego samochodu z G. usłyszał jeszcze jedno uderzenie i kiedy wyszedł z samochodu zobaczył samochód P. wbity w Golf. Wyjaśnił, że nie ścigał samochodu P. ani nie wyprzedzał go przed wypadkiem prawym pasem, że od wyjazdu ze stacji A. do momentu wypadku jechał jako pierwszy T. a M. R. jechał za nim, że poruszał się z dozwoloną i bezpieczną prędkością i nie wie dlaczego wypadek się zdarzył, nie wie również dlaczego jego samochód wpadł w poślizg i znalazł się na lewym pasie ruchu.

Przesłuchiwany po raz kolejny w związku ze zmianą postanowienia o przedstawieniu zarzutów oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień.

Przesłuchiwany na rozprawie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że jest świadomy tego, co się stało, że w tym zdarzeniu brało udział więcej samochodów i nie wiadomo, od którego uderzenia zginął pokrzywdzony, że chce przeprosić pokrzywdzonych. Po odczytaniu na zasadzie art. 389 §1 kpk wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym oskarżony oświadczył, że podtrzymuje złożone dotychczas wyjaśnienia i dodał, że nie przyznawał się do zarzutu, ponieważ oczekiwał na opinię biegłego i obecnie po zapoznaniu się z opinią przyznaje się do tego, że jest sprawcą wypadku. Dodał również, że wydaje mu się, że jechał wtedy z prędkością 70-80 km/h i nie zgadza się z prędkością wskazaną w opinii, wydaje mu się, że jechał z mniejszą prędkością. Dodał, że zażywał marihuanę, ale nie w dniu wypadku, że prędkość określona przez biegłego jest zbyt duża, że nie wie, co było przyczyną wypadku, że na pewno nie ścigał się z M. R., że nie potrafi wyjaśnić jak to się stało, że samochód wpadł w poślizg, podejmował manewry obronne widząc samochód jadący z przeciwka, że miał nadzieję, że ten samochód przejedzie. Dodał, że nie potrafi wyjaśnić, co się stało, nie podejmował żadnych manewrów na tym łuku, dopiero potem podjął manewr obronny.

Wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę częściowo, w szczególności w tej części, gdzie wiarygodnie wyjaśnił co do okoliczności takich jak czas i miejsce zdarzenia i jego uczestników, kierunku poruszania się samochodem, wykonanych manewrów, a także zderzenia z samochodem pokrzywdzonego R. S. (1). Wyjaśnienia w tej części są w ocenie sądu szczerze, przekonujące i zgodne z ustalonym powyżej stanem faktycznym, w szczególności zbieżne z opinią biegłego sądowego A. R. (2), który zrekonstruował przebieg wypadku drogowego, a także ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją. Nie zasługują natomiast na wiarę wyjaśnienia oskarżonego w tej części, gdzie wyjaśnił, że poruszał się z prędkością 70 km/h, gdyż z zeznań świadków K. Ł. i R. S. (2), którzy widzieli przejazd oskarżonego, poruszał się on z dużą prędkością ponad 100 km/h, co potwierdził również biegły A. R. (2).

Świadek **M. R.** wiarygodnie i przekonująco zeznał, w jaki sposób doszło do wypadku w dniu 2 lutego 2016 r. Nie zasługują na wiarę zeznania tego świadka jedynie w tej części gdzie zeznał, że oskarżony poruszał się z prędkością 70 km/h, co jest sprzeczne z zeznaniami świadków K. Ł. i R. S. (2) a także opinią biegłego A. R. (2).

Świadek **P. K.** wiarygodnie zeznał, w jaki sposób doszło do zderzenia się pojazdów. Nie zasługują na wiarę zeznania tego świadka jedynie w tej części, gdzie w toku śledztwa zeznał, że bezpośrednio przed zderzeniem samochodów był wykonywany manewr wyprzedzania i samochód T. wyprzedzał samochód P., a także, że ze stacji A. wyjechał najpierw samochód P. a za nim T., gdyż świadek informacje te posiada jedynie ze słyszenia.

Świadek **K. Ł.**, pracownik firmy (...), wiarygodnie i szczerze zeznał, że widział jadące pojazdy obwodnicą od strony B. w stronę G., że jechały jeden za drugim w odległości około 50 m, potem zniknęli za ogrodzeniem i budynkami formy S., wiarygodnie przedstawił również sytuację na miejscu wypadku. Świadek ten nie potrafi powiedzieć, czy samochody które widział przed wypadkiem poruszały się na pewno jednym pasem ruchu, na pewno jechały w jednym kierunku i w pewnej odległości za sobą około 50 m, nie wie który jechał pierwszy, że był dosyć szybki przejazd, ponad 120 km/h. Świadek nie posiada informacji co do przebiegu zderzenia samochodów, gdyż nie widział momentu zderzenia się pojazdów.

Świadek **R. S. (2)** obiektywnie i wiarygodnie zeznała, że w dniu 2 lutego 2016 r. około 21:50, kiedy wyszła z pracy w firmie (...) słyszała głośną pracę silników samochodowych od strony B., że znajdując się przy bramie głównej firmy zobaczyła dwa samochody jadące z dużą prędkością, ponad 100 km/h, około 120 km/h, które jechały od B. w stronę G., że jechały jeden a drugim. Świadek nie widziała zderzenia się samochodów, gdyż jak straciła samochody z pola widzenia usłyszała huk. Nie zasługują na wiarę zeznania tego świadka jedynie w tej części, gdzie zeznała, że wyglądało jakby te samochody się ścierały.

Świadek **K. D.** i **P. D.** nie byli świadkami zdarzenia i nie posiadają żadnych informacji dotyczących jego przebiegu, nie byli na zewnątrz stacji A., wiarygodnie zeznali na podstawie zapisu monitoringu, że pojazdy T. (...) i P. o 21:51 wjechały na teren stacji paliw A. i zatrzymały się przy myjni, po upływie 2 minut opuściły myjnię. Świadców co nie posiadają wiedzy, w jakiej kolejności pojazdy opuściły stację paliw A..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków **G. P., S. J., M. L., A. C. i J. Z.**, funkcjonariuszy Policji, którzy przeprowadzali na miejscu zdarzenia czynności zmierzające do ustalenia jego przebiegu. Świadców ci obiektywnie przedstawił czynności podjęte na miejscu zderzenia pojazdów w celu ustalenia okoliczności zaistnienia wypadku. W ocenie Sądu obiektywizm zeznań tych świadków nie budzi wątpliwości ze względu na fakt, iż na miejscu zdarzenia wykonywali on swoje rutynowe obowiązki związane z wypadkiem drogowym nie będąc zainteresowanymi wynikiem postępowania w niniejszej sprawie. Na rozprawie świadkowie logicznie i przekonująco zeznali, że pewnych faktów nie pamiętają dokładnie lub nie przypominają sobie, natomiast poczynione przez nich ustalenia zostały zawarte w sporządzonej dokumentacji, brak jest podstaw do przyjęcia, aby funkcjonariusze ci z sporządzonej dokumentacji zawarli inne informacje, niż wynikające z przebiegu czynności na miejscu wypadku drogowego.

Świadek **A. W.** nie był bezpośrednim świadkiem wypadku drogowego, nie widział z jakich kierunków jechały pojazdy uczestniczące w wypadku, nie zna okoliczności, w jakich doszło do zderzenia się tych pojazdów. Świadek ten w dniu 2 lutego 2016 r. około godz. 21:54 przebywał w biurze przy ul. (...) w G. i słyszał tylko huk dochodzący od strony drogi nr (...).

Świadek **K. Z.**, pracownik stacji paliw A., nie był świadkiem wypadku, w tym dniu nie był w pracy i nie posiada informacji dotyczących zdarzeń w tego dnia.

Świadców **D. S.** i **B. G.** nie byli świadkami wypadku drogowego, na wiarę zasługują zeznania tych świadków, że w dniu 2 lutego 2016 r. przed godz. 22:00 pokrzywdzony R. S. (1) wracał z pracy do miejsca zamieszkania.

Sąd w całości podzielił opinie biegłego sądowego do spraw kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej A. R. (2) z dnia 7 lipca 2016 r. i 20 lipca 2016 r. oraz na rozprawie w dniu 8 listopada 2017 r. Przedstawione przez biegłego opinie są jasne, logiczne oraz zupełne. Dlatego też Sąd uwzględnił zawarte w niej wnioski, zwłaszcza, że zostały sporządzone przez osobę posiadającą wymaganą wiedzę specjalną.

Sąd podzielił jako obiektywne i fachowe opinię biegłego sądowego w zakresie wyceny środków trwałych ruchomych w tym maszyn i pojazdów S. N. (2) co do stanu technicznego i uszkodzeń pojazdów uczestniczących w wypadku w dniu 2 lutego 2016 r. oraz opinię biegłego lek.med. H. B. dotyczącą obrażeń ciała i przyczyn zgonu pokrzywdzonego R. S. (1).

Sąd oparł ustalenia również na dowodach w postaci dokumentów takich jak: protokoły badania stanu trzeźwości, protokół oględzin miejsca zdarzenia, protokoły oględzin pojazdów, szkic miejsca zdarzenia oraz dokumentacja fotograficzna. Dowody te zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, we właściwej formie i z tego względu ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy dał pełną podstawę do przyjęcia, że oskarżony M. B. dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 177 §2 kk, gdyż w dniu 2 lutego 2016 r. w G. umyślnie naruszył zasady ruchu drogowego w ten sposób, że znajdując się w stanie po użyciu substancji psychotropowej tetrahydrokannabinolu w ilości 1,86 ng/l we krwi kierował samochodem marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) poruszając się z nadmierną prędkością, w wyniku czego na łuku drogi w prawo stracił panowanie nad pojazdem i zjechał na przeciwny pas ruchu doprowadzając do zderzenia z jadącym z naprzeciwka prawidłowo samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez R. S. (1), w który to pojazd najechał jadący za nim samochód V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez P. K. oraz po przemieszczeniu samochodu V. (...) na przeciwny pas ruchu samochód marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez M. R., w wyniku czego kierujący samochodem marki V. (...) R. S. (1) doznał urazów, w wyniku których zmarł w dniu 2 lutego 2016 r.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że bezpośrednią przyczyną wypadku było zachowania oskarżonego, który poruszał się z prędkością nadmierną przekraczającą prędkość dopuszczalną administracyjnie, co spowodowało, że utracił panowanie nad pojazdem doprowadzając do zderzenia z pojazdem pokrzywdzonego R. S. (1), który w konsekwencji doznał obrażeń ciała skutkujących śmiercią.

W tym stanie rzeczy sąd uznał, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Oskarżony w chwili czynu był poczytalny i świadomy, nie zostało ustalone, aby działał w stanie, który ograniczałby mu możliwość pokierowania swoim postępowaniem

Wymierzając oskarżonemu karę sąd miał na uwadze, że jego czyn wymierzony został w dobro o szczególnym znaczeniu dla ustawodawcy, co znajduje odzwierciedlenie w zagrożeniu ustawowym przewidzianym w kodeksie. Miał też na uwadze nieodwracalny i tragiczny skutek wypadku w postaci śmierci człowieka. Skutek ten jednak nie może być jedyną okolicznością decydująca o wymiarze kary. Sąd musi wziąć pod uwagę również inne okoliczności mające wpływ na stopień winy i społecznej szkodliwości czynu.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe nie wykazało, aby przed wypadkiem miał miejsce wyścig pojazdów oskarżonego i świadka M. R., aby pojazdy te wyprzedzały się w sposób niedozwolony lub podejmowały innego rodzaju niebezpieczne manewry. Nie zostało również ustalone, aby fakt zażycia przez oskarżonego środka psychotropowego miał wpływ na zaistnienie wypadku. W treści opinii toksykologicznych wynika bowiem, że w chwili wypadku oskarżony znajdował się w stanie odpowiadającym stanowi po użyciu alkoholu tj. 0,2-0,5 ‰. Należy również mieć na uwadze, że z opinii biegłego A. R. (2) wynika, że przekroczenie prędkości przez oskarżonego nie było bardzo duże, gdyż poruszał się on z prędkością 100-130 km/h przy administracyjnie dopuszczalnej 90 km/h.

W ocenie sądu okoliczności czynu wskazują że był on raczej wynikiem młodzieńczej brawury, braku doświadczenia, nieostrożności aniżeli rażącego lekceważenia zasad ruchu drogowego, a zatem stopień winy oskarżonego nie uzasadnia stosowania wobec niego represji karnej w postaci wymierzenia kary o charakterze izolacyjnym. Sąd wziął również pod

uwagę warunki osobiste oskarżonego, który jest osobą młodą i dotychczas nie karaną, uwzględnił też fakt, że w toku postępowania wyraził szczerą skruchę i żal z powodu zaistnienia wypadku, przeprosił pokrzywdzonych.

Uwzględniając powyższe sąd wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 §1 i §2 kk, art. 70 §1 kk warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat.

Na mocy art. 72 §1 kk sąd zobowiązał oskarżonego M. B. do informowania sądu o przebiegu okresu próby na piśmie o terminie co 6 miesięcy począwszy od prawomocności wyroku.

Na mocy art. 71 §1 kk sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 złotych, tj. grzywnę w kwocie 10000 zł.

Zdaniem sądu wymierzona kara jest proporcjonalna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu i stanowić będzie dla oskarżonego wystarczające ostrzeżenie i dolegliwość oraz sprawi, że w przyszłości będzie on przestrzegał porządku prawnego.

Na mocy art. 42 §1 kk sąd orzekł wobec oskarżonego M. B. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat. Na mocy art. 63 4 na poczet orzeczonego środka karnego zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 2 lutego 2016 r. do dnia 11 kwietnia 2018 r.

Na wymiar środka karnego wobec oskarżonego miała wpływ okoliczność, że oskarżony pomimo młodego wieku był już raz pozbawiony uprawnień do kierowania pojazdami z powodu przekroczenia dopuszczalnej liczby punktów karnych za wykroczenia drogowe. Orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych nie jest wprawdzie obligatoryjne, jednak z uwagi na okoliczności wypadku, który był wynikiem młodzieńczej brawury, a jego następstwem była śmierć pokrzywdzonego R. S. (1), sąd uznał, że prowadzenie pojazdów mechanicznych przez oskarżonego zagraża bezpieczeństwu w komunikacji i dlatego musi on zostać wyłączony w grona kierowców przez dłuższy okres czasu.

W ocenie sądu wymierzona kara oraz środek karny spełnią wobec oskarżonego cele wychowawcze, ukształtują z nim postawę poszanowania dla obowiązującego prawa, w szczególności dla zasad obowiązujących każdego uczestnika ruchu drogowego.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisu powołanego w wyroku, zwalniając oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych z uwagi na jego sytuację materialną.

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:

- obrońcy oskarżonego adw. M. P.,
- pełnomocnikowi oskarżycieli posiłkowych adw. D. A.,
- Prokuratura Rejonowa w G.

2. kal. 14 dni.

G. dnia 27 kwietnia 2018 r.